

Warszawa, dnia 27 kwietnia 2009 r.

KRASP/190/2009

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. LOZ-020-00181

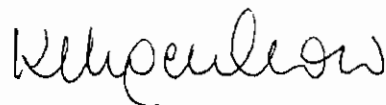
Data wpływu 04 05. 2009

Szanowny Pan
Lech Czapla
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo znak: PS-51/09 z dnia 20 marca br. dotyczące projektu *ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych*, w imieniu Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich chciałabym zaproponować przeredagowanie art. 31 punkt 2) lit. a) (wprowadzającego *zmiany w brzmieniu art. 7 ustawy z 23 grudnia 1993 o radiofonii i telewizji*) w sposób uwzględniający przedstawicielską rolę KRASP, analogicznie do uwzględnienia roli organów stowarzyszeń wskazanych w art. 31 punkt 2) lit. b) projektu.

Z wyrazami szacunku,

prof. dr hab. Katarzyna Chałasińska-Macukow
Przewodnicząca KRASP

www.krasp.org.pl

Konferencja
Rektorów
Akademickich
Szkół
Polskich

Przewodnicząca:

prof. dr hab

Katarzyna Chałasińska-Macukow
Rektor

Uniwersytetu Warszawskiego
rektor@adm.uw.edu.pl

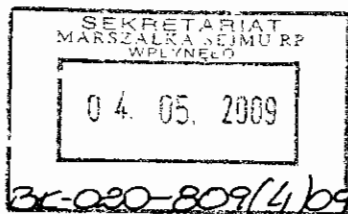
Biurowo KRASP:

Krakowskie Przedmieście 26/28
00-927 Warszawa
tel.: 022 55 20 352
fax 022 55 24 000
krasp@adm.uw.edu.pl

PRZEWODNICZĄCY
Krajowej Rady Radiofonii
i Telewizji

KRRiT-070-9/0708/09-5

Warszawa, dnia 27 kwietnia 2009 roku

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek
Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo z dnia 19 marca 2009 r., w sprawie projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, przedstawiam poniżej opinię Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Tytuł projektu ustawy brzmi: „O zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych.” Tytuł powinien spełniać wymogi § 18 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Według § 18 ust. 1 tego rozporządzenia przedmiot ustawy określa się możliwie najzwęższej, jednakże w sposób adekwatnie informujący o jej treści. Ponadto ustawa powinna wyczerpująco regulować daną dziedzinę spraw, nie pozostawiając poza zakresem swego unormowania istotnych fragmentów tej dziedziny.

Przedmiotowy projekt powyższych obowiązków nie spełnia. Projekt ustawy dotyczy mediów – środków masowego przekazu, a ogranicza się w tytule do radia i telewizji, nie odnosząc się do pozostałych mediów: drukowanych (prasy) czy też pozostałych mediów elektronicznych np. przekazywanych za pomocą internetu. Tym samym zakres stosowania jest niepełny i może wprowadzać w błąd. Zdaniem J. Warylewskiego (red.), [Zasady techniki prawodawczej. Komentarz. Dom Wydawniczy ABC 2003] określenie przedmiotu ustawy to ten fragment tytułu, który jest szczególnie ważny w wypełnianiu przez tytuł jego funkcji informacyjnej. Fragment ten powinien rzetelnie i komunikatywnie informować o merytorycznej zawartości ustawy.

W art. 2 pkt 1 projektu ustawy użyte są określenia: linearne usługi medialne przekazu programu, system powszechnego odbioru, system zbiorowego odbioru, system indywidualnego odbioru, usługi nielinearne odbioru na życzenie. Określenia te należałoby wyjaśnić w słowniczku projektu ustawy. Definicje określone w art. 2 dotyczące: programu lokalnego, regionalnego oraz ponadregionalnego należy doprecyzować mając na uwadze szczególnie warunki rynkowe i stan faktyczny istniejący obecnie. Także art. 2 pkt 12 projektu ustawy określa bliżej niezdefiniowanego dostawcę audycji na żądanie z katalogu udostępnionego za pomocą systemu teleinformatycznego. W art. 10 ust. 2 pkt 11 projektu używa się nieokreślonych nigdzie w innym miejscu projektu i niewystępujących dotychczas w języku prawnym pojęć takich jak: działalność antenowa, działalność niezależna od anteny, wprowadzanie elementów interaktywności tych usług. Należy zdefiniować powyższe pojęcia. Należy także rozważyć czy katalog podmiotów, które mogą ubiegać się o status nadawcy pożytku publicznego jest pełny. Może warto w tej definicji zawrzeć pojęcia odnoszące się do

realizacji określonego celu np. pożytku publicznego. Należy także rozważyć umieszczenie w katalogu tych podmiotów fundacji oraz stowarzyszeń.

Kwestie definicyjne stanowią zagadnienie o znaczeniu pierwszoplanowym dla oceny projektu i prawidłowości dalszych prac nad projektem.

W art. 4 projektu ustawy niezrozumiałe jest ograniczenie spraw realizujących misję publiczną ze środków Funduszu określonych tylko do art. 3 pkt 1-8 i wykluczenie z zakresu tej misji np. spraw dotyczących propagowania integracji europejskiej. Ograniczenie powyższe nie zostało wytłumaczone w uzasadnieniu projektu i może być uznane za niezasadne. Należy zdefiniować niepublicznego dostawcę usług medialnych.

Art. 7 ust. 2 projektu ustawy określa, że po jednym członku do Rady Programowej delegują: minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, minister właściwy do spraw nauki i szkolnictwa wyższego oraz minister właściwy do spraw edukacji narodowej. Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r., Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) są m.in. działy: kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, nauka, szkolnictwo wyższe, oświata i wychowanie. Tylko powyższymi nazwami działów należy się posługiwać, ustawa o działach administracji rządowej nie przewiduje działu edukacji narodowej. Nieprawidłowe jest też użycie w tekście projektu ustawy działu nauki i szkolnictwa wyższego (określanych jako jeden dział).

Na podstawie art. 33 ust. 1a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2003 r., Nr 24, poz. 199 z późn. zm.) Prezes Rady Ministrów określając szczegółowy zakres działania ministra, w wypadku ministra kierującego określonym działem administracji rządowej wskazuje, z uwzględnieniem przepisów o działach administracji rządowej, dział lub działy, którymi kieruje minister. Tym samym należy w niniejszym projekcie jednoznacznie i zgodnie z tą ustawą określić czy członka do Rady Programowej delegować ma minister właściwy do spraw nauki czy minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego. W sytuacji innego podziału działów administracji rządowej przez Prezesa Rady Ministrów np. w wyniku rekonstrukcji Rady Ministrów właściwymi do delegowania członka do Rady Programowej byłiby zarówno minister właściwy do spraw nauki i minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego. Przepis powinien wskazywać, że są to ministrowie właściwi do oddzielnych działów.

Zgodnie z art. 10 ust. 2 i 3 projektu ustawy Krajowa Rada przyznaje licencję programową w drodze uchwały. Na uchwałę Krajowej Rady o przyznaniu licencji programowej przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

Cechy aktu jakie zawierać ma licencja programowa: indywidualnie oznaczona strona oraz indywidualnie oznaczony przedmiot sprawy wskazują, że powinna być ona ujęta w formie decyzji administracyjnej wydanej przez Przewodniczącego Krajowej Rady na podstawie uchwały Krajowej Rady. Zastosowanie decyzji administracyjnej jako formy aktu administracyjnego dla licencji programowej ułatwi stosowanie instrumentów prawnych ujętych w Kodeksie postępowania administracyjnego. W przypadku uchwały KRRiT będącej aktem wewnętrznym, skierowanym do Przewodniczącego KRRiT stosowanie Kpa będzie bardzo utrudnione, bądź też niemożliwe, gdyż art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000, Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) wskazuje, że Kodeks postępowania administracyjnego normuje postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych. Zgodnie z art. 104

§ 1 Kpa organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji. Projekt nowelizacji może i powinien zmierzać do niepowielania rozwiązań prawnie nieprawidłowych, jakim jest zastosowane, tu jak się wydaje, przez analogię do kwestii umorzenia należności abonamentowych – rozstrzygnięcie sprawy indywidualnej przez podjęcie uchwały KRRiT.

Delegację określoną w art. 15 ust. 2 projektu ustawy należy uszczegółowić, między innymi o tryb zawierania umów o finansowanie publiczne.

Art. 10 ust. 2 pkt 2 projektu wskazuje na charakter programu uniwersalny, wyspecjalizowany – konieczna jest zmiana definicji programu wyspecjalizowanego w ustawie o radiofonii i telewizji poprzez odmienne określenie wymogów dla wyspecjalizowanego programu radiowego (dotychczas określony w przepisach próg 70% dla radia jest nierealny). Brak jest definicji programu uniwersalnego (być może próba jego zdefiniowania została podjęta w art. 2 przy definicjach programów lokalnego regionalnego i ponadregionalnego).

Art. 25 projektu przewiduje możliwość przeprowadzania kontroli wykonywania licencji programowej przez beneficjenta licencji programowej. Tryb przeprowadzania kontroli należałoby szczegółowo uregulować w ustawie lub w rozporządzeniu KRRiT, do którego wydania powinien upoważniać niniejszy projekt ustawy.

Określona w art. 26 projektu forma wezwania jest - zważywszy na doświadczenia z zakresu stosowania ustawy o radiofonii i telewizji - niewystarczająca pod względem możliwości zastosowania skutecznej prawnie sankcji. Należy rozważyć wszelkie możliwości zachowania się beneficjenta w sytuacji nieusunięcia nieprawidłowości stwierdzonych w wyniku kontroli mimo wezwania. Warto rozważyć możliwość wprowadzenia obowiązku zwrotu przyznanych sum przez podmiot, któremu ją przyznano w sytuacji stwierdzenia np. rażących zaniedbań.

Niejednoznaczne jest sformułowanie określone w art. 27 ust. 2, że uchwała w sprawie absolutorium programowego z wykonania licencji programowej jest podejmowana „na koniec jej trwania.”

Art. 31 pkt 1 lit. a niniejszego projektu zmienia przepisy ustawy o radiofonii i telewizji zastępując dotychczasowe zadanie KRRiT - projektowanie w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji na: „opiniowanie kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji.” Powyższa zmiana zmniejsza rolę KRRiT w procesie ustalania polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji, co może być uznane za sprzeczne z przepisami ustawy zasadniczej (art. 213 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Zgodnie z art. 213 Konstytucji KRRiT ma stać na straży wolności słowa, prawa do informacji oraz interesu publicznego w radiofonii i telewizji. Nie ma możliwości realizacji tych konstytucyjnych zadań bez czynnego i skutecznego uczestniczenia w projektowaniu polityki państwa w tej dziedzinie. Projekt eliminuje z porządku prawnego i systemu organów państwa jedyną i unikalną regulację uwzględniającą odrębność kompetencji KRRiT w dziedzinie radiofonii i telewizji i jej zagwarantowaną w Konstytucji rangę. Istniejąca regulacja przyznaje kompetencje Krajowej Radzie w obszarze i zakresie nieujętych w żadnym innym obowiązującym lub projektowanym akcie prawnym - **w tym w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, której art. 14 ust.1 stanowi:**

„Art. 14. 1. Dział kultura i ochrona dziedzictwa narodowego obejmuje sprawy rozwoju i opieki nad materialnym i niematerialnym dziedzictwem narodowym oraz sprawy działalności kulturalnej, w tym mecenatu państwowego nad tą działalnością, w szczególności w zakresie:

- 1) podtrzymywania i rozpowszechniania tradycji narodowej i państwowej;
- 2) ochrony zabytków i opieki nad zabytkami;
- 3) działalności muzeów;
- 4) miejsc pamięci narodowej, grobów i cmentarzy wojennych, pomników zagłady i ich stref ochronnych;
- 5) działalności twórczej, artystycznej, kultury ludowej i rękodzieła artystycznego oraz ich ochrony;
- 6) wydawnictw, księgarstwa, bibliotek i czytelnictwa;
- 7) edukacji kulturalnej;
- 8) wystaw artystycznych;
- 9) **polityki audiowizualnej;**
- 10) amatorskiego ruchu artystycznego, organizacji i stowarzyszeń regionalnych oraz społeczno-kulturalnych;
- 11) wymiany kulturalnej z zagranicą;
- 12) działalności widowiskowej i rozrywkowej

2. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego sprawuje nadzór nad Naczelnym Dyrektorem Archiwów Państwowych.

3. Ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego podlega Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa."

Nie ma podstaw do uznania, że celem ustrojodawcy było zakwalifikowanie działalności gospodarczej w dziedzinie radiofonii i telewizji (publicznej i komercyjnej) do „działalności kulturalnej” i ustanowienie mecenatu państwowego nad tą działalnością w ramach polityki audiowizualnej, które to pojęcie stosowane w jego prawidłowym zakresie nie może odnosić się do działalności nadawczej w dziedzinie radia czy telewizji. Zadania w dziedzinie radiofonii i telewizji nie są wykonywane przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, jak również przez Prezesa Rady Ministrów – zgodnie z zasadą kompletności ustawodawstwa. Zgodnie z zasadą legalizmu organy państwa mogą działać wyłącznie w ramach swych ustalonych konkretnym przepisem kompetencji. Pozostawienie omawianej regulacji w kształcie takim, jak w projekcie uniemożliwi realizację zadań Krajowej Rady, do których wykonywania jest ona powołana.

Art. 31 pkt 2 lit. a projektu ustawy reguluje tryb powoływania KRRiT. Osoby powoływane do składu KRRiT powinny się wyróżniać m. in. wiedzą i doświadczeniem w zakresie mediów audiowizualnych i rynku medialnego. Według M. Smaza [Słownik wyrazów obcych, Buchmann, 2005] audiowizualny (łac. *auditus* – słuch, *wisus* – wzrok) oznacza odbierany równocześnie wzrokiem i słuchem. Można zatem przyjąć, że osoby z doświadczeniem w zakresie radiofonii oraz innym niż np. telewizja lub niektóre usługi internetowe nie mogą być członkami KRRiT. Tym powyższe ograniczenie jest krzywdzące osoby legitymujące się doświadczeniem z zakresu radiofonii. Przewidywane ograniczenia w zatrudnieniu członka KRRiT, *de facto* eliminuje z kręgu osób, jakie mogą wejść w skład KRRiT, osoby zawodowo zajmujące się mediami, gdyż funkcji członka nie można łączyć m.in. z pracą w podmiotach medialnych. Projektowane w ustawie rozwiązanie pozostawiania przez członka KRRiT w trakcie pełnienia funkcji w stosunku pracy i konieczność uzyskania urlopu bezpłatnego tylko na czas udziału w posiedzeniu plenarnym nie zwiększa koniecznej niezależności i swobody w pełnieniu funkcji w organie konstytucyjnym.

Należy przeanalizować zapis art. 3 projektu dotyczący misji nadawców publicznych z perspektywy zmiany zapisu art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji wynikającej z art. 31 pkt. 7 poselskiego projektu ustawy. Należy doprecyzować te zapisy ponieważ na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów do zadań mediów publicznych należy m.in.:

- „tworzenie i rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych, na których rozpowszechnianie uzyskano koncesję” (art. 21 ust 1a pkt 2), a w proponowanym projekcie jest tylko „tworzenie programów wyspecjalizowanych” (art. 3 pkt 13),
- „budowa i eksploatacja nadawczych i przekaźnikowych stacji radiowych i telewizyjnych”, a w proponowanym projekcie jest tylko mowa o budowie i eksploatacja stacji nadawczych (art. 3 pkt 14).

Ponadto na podstawie poselskiego projektu ustawy uchylone zostaną przepisy art. 21 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji czyli:

(...)

„2. Programy publicznej radiofonii i telewizji powinny:

- 1) kierować się odpowiedzialnością za słowo i dbać o dobre imię publicznej radiofonii i telewizji;
- 2) rzetelnie ukazywać całą różnorodność wydarzeń i zjawisk w kraju i za granicą;
- 3) sprzyjać swobodnemu kształtowaniu się poglądów obywateli oraz formowaniu się opinii publicznej;
- 4) umożliwiać obywatelom i ich organizacjom uczestniczenie w życiu publicznym poprzez prezentowanie zróżnicowanych poglądów i stanowisk oraz wykonywanie prawa do kontroli i krytyki społecznej;
- 5) służyć rozwojowi kultury, nauki i oświaty, ze szczególnym uwzględnieniem polskiego dorobku intelektualnego i artystycznego;
- 6) respektować chrześcijański system wartości, za podstawę przyjmując uniwersalne zasady etyki;
- 7) służyć umacnianiu rodziny,
- 7a) służyć kształtowaniu postaw prozdrowotnych;
- 8) służyć zwalczaniu patologii społecznych;
- 9) (uchylony)”

Należy rozważyć zasadność usunięcia tych przepisów z ustawy o radiofonii i telewizji.

Projekt tworzy w art. 31 pkt 8 lit. d) kategorię regionalnej telewizji publicznej uregulowaną odrębnie od telewizji publicznej, którą zgodnie z art.31 pkt 8 lit. a) projektu tworzy spółka „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna”, zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów I, II i TV Polonia. W świetle art.31 pkt 8 lit. a) regionalną telewizję publiczną tworzy 16 telewizyjnych spółek, zawiązanych w celu tworzenia i rozpowszechniania lokalnych, regionalnych i ponadregionalnych programów telewizyjnych, a także innych usług medialnych. Analogicznie w odniesieniu do radiofonii publicznej, projekt wprowadza odrębną kategorię regionalnej radiofonii publicznej, która zgodnie z art. 31 pkt 8 lit d) ma być uregulowana odrębnie od radiofonii publicznej, na którą zgodnie z projektem składa się tylko spółka „Polskie Radio – Spółka Akcyjna”, zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów radiowych i programów dla odbiorców za granicą. Powyższe rozróżnienie jest niejasne i niezrozumiałe.

Niezrozumiałe (i chyba oczywiście omyłkowe) jest rozwiązanie dodawanego art. 39c ust. 3 dotyczące trybu i skutków utraty statusu nadawcy społecznego przez nadawcę pożytku publicznego, skoro w uregulowaniu wcześniej projekt przewiduje, że o uznanie za nadawcę pożytku publicznego może wystąpić nadawca inny niż nadawca społeczny.

Przepis określający opłaty za używanie częstotliwości powinien znaleźć się w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne.

Tryb podejmowania uchwał określony w art. 46 ust. 5 projektu jest nieczytelny.

Postępowanie określone w art. 50 projektu dotyczące trybu uiszczania powstałych zaległości z tytułu opłat abonamentowych w sytuacji jednoczesnego uchylecia przepisów dotyczących trybu ściągania zobowiązań w powyższym zakresie (vide: art. 50 ust. 1 projektu), jest nierealne.

Niniejszy projekt zbyt często przewiduje delegację dla KRRiT do wydania przepisów wykonawczych, w sprawach dla których ze względu na przedmiot i zakres miejsce jest w przepisach ustawy. Projekt określając delegację do wydania aktu wykonawczego zawiera mało precyzyjne wytyczne lub jest ich brak.

Przepisy niniejszego projektu nie gwarantują realizacji zadań misji publicznej, z uwagi na nieuregulowanie sumy, przeznaczonej z budżetu państwa na finansowanie misji publicznej. Środki o których mowa w art. 17 ust. 2 projektu ustawy powinny być na poziomie nie mniejszym, niż w warunkach finansowania misji z opłat abonamentowych. Należy rozważyć uzależnienie w przedstawionym projekcie środków na finansowanie zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych od np. % produktu krajowego brutto z roku poprzedniego. Tego rodzaju źródła finansowania są określone w ustawie z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 76, poz. 804, z późn. zm.) i gwarantują stałe środki na potrzeby obronne Rzeczypospolitej Polskiej.

Uzasadnienie projektu jest niepełne, zwłaszcza w zakresie wpływu regulacji ustawy na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego. Projekt nie uwzględnia w dostatecznym stopniu zwiększenia zadań KRRiT, a tym samym zwiększenia stanu etatowego Biura KRRiT.

Uwagi w zakresie obowiązku zgłoszenia projektu programu pomocowego

Analiza przepisów projektowanej ustawy, regulującej przekazywanie środków publicznych na realizację zadań publicznych, nie pozostawia wątpliwości, iż stanowi ona program pomocowy w rozumieniu prawa wspólnotowego.

Przedstawiony projekt ustawy powinien zostać poddany ocenie w świetle wspólnotowych przepisów dotyczących pomocy publicznej. Należy wskazać na obowiązki w zakresie zgłaszania programów pomocowych do Komisji Europejskiej.

Procedurę notyfikacji projektu programu pomocowego na poziomie krajowym normuje ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, dalej: uppp). Zgodnie z jej przepisami notyfikacji podlega projekt programu pomocowego czyli projekt danego aktu prawnego, w przypadku ustawy będzie to projekt ustawy.

Art. 12 uppp nakłada obowiązek uzyskania opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o projekcie programu pomocowego. Zgodnie z art. 16a uppp w przypadku gdy projektem programu pomocowego jest poselski projekt ustawy z wnioskiem o wydanie opinii występuje organ właściwy na podstawie regulaminu Sejmu czyli Marszałek Sejmu (wniosek z art. 34 ust. 3 Regulaminu Sejmu), który przed skierowaniem do pierwszego czytania powinien skierować projekt do konsultacji w trybie i na zasadach określonych w innych ustawach.

Zgodnie z przepisami uppp do wniosku o wydanie opinii dołącza się projekt programu pomocowego lub projekt aktu, na podstawie którego ma być udzielana pomoc indywidualna, w szczególności projekt decyzji lub umowy, oraz informacje niezbędne do wydania opinii,

dotyczące w szczególności adresatów zamierzonej pomocy, jej przeznaczenia, formy, wielkości i czasu trwania.

Zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz. U. z 2004 Nr 90, poz.864/2) Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Dane Państwo Członkowskie nie może wprowadzać w życie projektowanych środków dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej.

Ponadto, obowiązki dotyczącego zgłoszenia pomocy publicznej zostały uszczegółowione w dwóch rozporządzeniach wspólnotowych: Rozporządzeniu Rady Nr 659/1999/WE z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE oraz Rozporządzeniu Komisji Nr 794/2004/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE.

Zgodnie z art. 2 Rozporządzenia 659/1999/WE zainteresowane państwo członkowskie zgłasza Komisji w odpowiednim czasie wszelkie plany przyznania nowej pomocy. Definicję programu pomocowego zawiera art. 1 lit. d) Rozporządzenia:

"program pomocowy" oznacza każde działanie, na którego podstawie, bez dalszego wprowadzania w życie wymaganych środków, można dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w ustawie w sposób ogólny i abstrakcyjny oraz każde działanie, na którego podstawie pomoc, która nie jest związana z konkretnym projektem, może zostać przyznana jednemu lub kilku przedsiębiorstwom na czas nieokreślony i/lub w nieokreślonej kwocie.

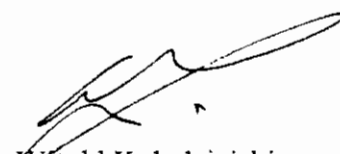
Jednocześnie należy wskazać, iż projektowana ustawa w art. 38 przewiduje zmiany w innym programie pomocowym (ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii), który został uznany przez Komisję za zgodny z Traktatem WE (por. pismo KE z dnia 16 maja 2006 r., K(2006) 1862 wersja ostateczna – sprawa N505/2005).

Należy podkreślić, iż zmiana pomocy istniejącej, zgodnie z przepisami Traktatu również podlega zgłoszeniu, co zostało wyraźnie wskazane przez Komisję przy zatwierdzaniu ustawy o kinematografii: „Komisja ponadto przypomina polskim władzom, że wszelkie plany zmian w niniejszym programie muszą zostać zgłoszone Komisji”.

Tym samym należy uznać, iż odrębnemu zgłoszeniu do Komisji powinny podlegać również zmiany przewidywane w art. 38 projektowanej ustawy.

Projekt ustawy nie wprowadza oczekiwanych i koniecznych zmian wskazywanych przez KRRiT w trakcie poprzednio prowadzonych prac legislacyjnych i w sprawozdaniach z rocznej działalności KRRiT i Informacjach o problemach radiofonii i telewizji. Nadal zatem pozostają aktualne postulaty zawarte w tych dokumentach, dotyczące w szczególności uwzględnienia w pracach nad nowelizacją:

- pakietu zagadnień związanych z cyfryzacją przekazu,
- zmian wynikających z obowiązku implementacji Dyrektywy Nr 2007/65/WE z dnia 11 grudnia 2007 roku Parlamentu Europejskiego i Rady (tzw. dyrektywy „o audiowizualnych usługach medialnych”).

Witold Kołodziejski